

COLLABOREN

contrapunt

FAINSA

mollet mà
L'entorn gastronòmic i festiu d'una de les illes del Vallès

 **Diputació
Barcelona**
xarxa de municipis

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

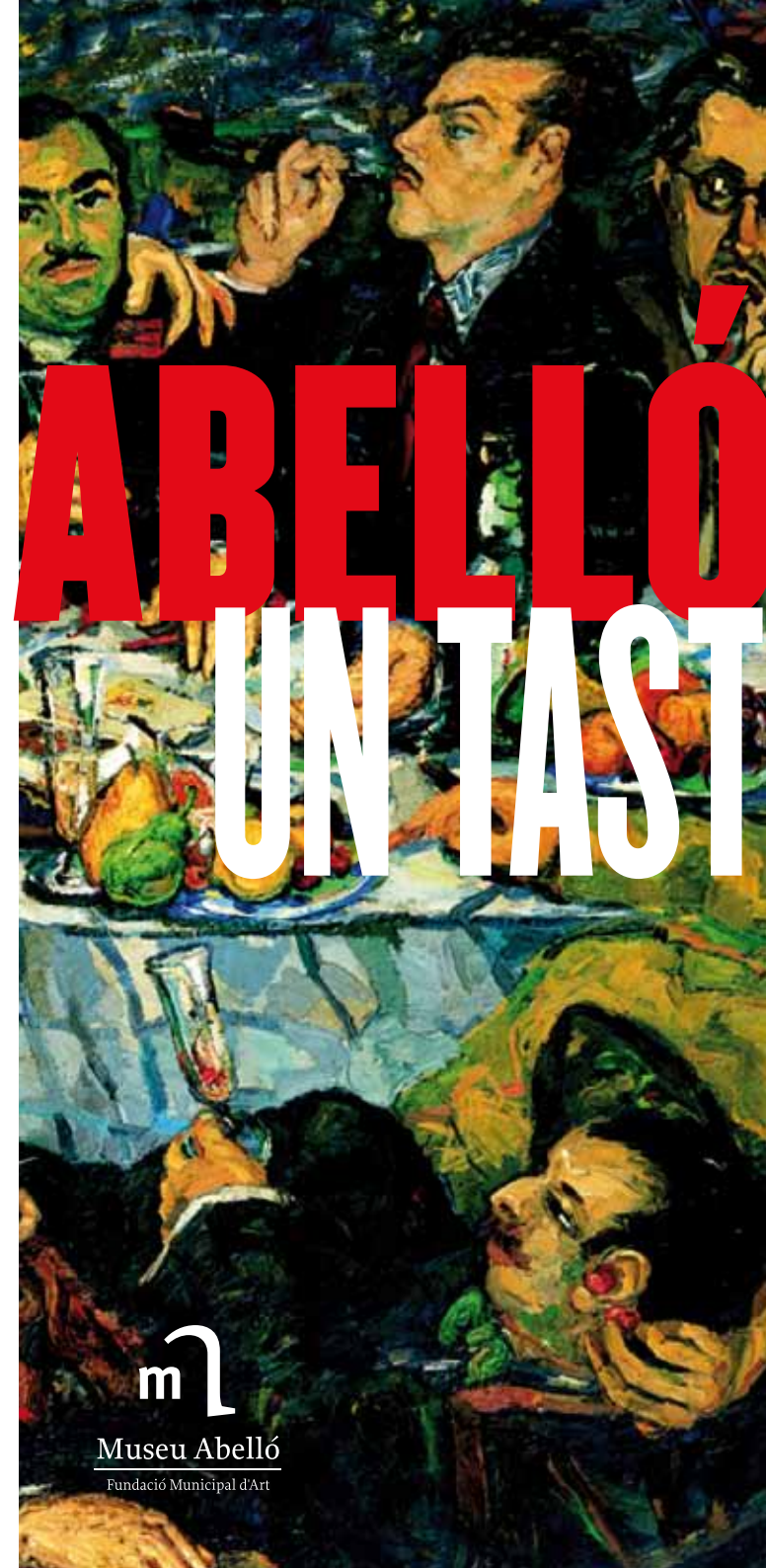

Museu Abelló

Fundació Municipal d'Art

Ajuntament de Mollet del Vallès

ABELLÓ UN TAST

Gràfica: Andreu Balleu, 2012. Portada: Joan Abelló Prat. Sopar dels amics, 1951.

Museu Abelló

Fundació Municipal d'Art

Joan Abelló i Prat

(Mollet del Vallès 1922 - Barcelona 2008)

Abelló, un tañt, inicia un recorregut per les diferents etapes de l'obra de l'artista, des dels principis, molt marcats per la influència dels seus mestres, fins a final dels anys 90, en plena maduresa estilística. La mostra palesa la inquietud i curiositat de l'artista i col·leccionista que, dia a dia, viatge a viatge, va anar nodrint la seva obra amb tot el que observava, fins a esdevenir un artista singular, amb un llenguatge propi en què el color pren la seva màxima expressió.

Joan Abelló Prat
Col de Porté, 1987.

JOAN ABELLÓ

ELS TRETS D'UNA TRAJEKTÒRIA PLÀSTICA MOLT PERSONAL

Joan Abelló, com no podia ser altrament, fou fill de la seva circumstància territorial, Catalunya, i social, la d'uns anys d'esperança inicial, seguits d'horror i terror, així com d'una opció personal que es convertí en trajectòria per a la resta del temps que la vida li concedí.

D'antuvi sentí que la pintura era la manera més directa de comunicar-se amb els altres, i així procedí. Però ho feu, no segons els principis, preceptes i regles que hom pugui aprendre per representar imatges, sinó entenent el fet de pintar com aquell que s'expressa, que diu el que sent i el que vol, que s'esplaia davant del que li plau. Aquesta manera de pintar no li oferia límits d'entrada, en tot cas els que hi hauria serien els que imposessin les circumstàncies materials i socials de l'entorn en el que vivia i desenvolupava la vida.

La mica d'educació i formació que hom sempre rep pel fet de viure en un indret no pot ser evitada, per això els seus primers quadres són més o menys figuratius, però d'una figuració que rau més en l'impacte sensorial que no pas en el crèdit dels procediments i mitjans establerts per expressar-ho. El *Retrat del meu pare* (1945) n'és l'exemple, i el suport, tela de sac, és el que es podien permetre en aquell temps molts dels artistes incipients, mancats de possibilitats econòmiques per exercir la seva vocació. Aquesta mateixa pràctica de pintar, i una mica de curiositat amb els companys artistes de joventut similars, condueix Abelló a lliurar-se ben aviat a la llibertat creativa que permet l'impressionisme: els colors es disposen sobre l'àmbit plàstic segons ens diu la retina que hi són pels impactes que la llum, l'ambient, la circumstància i l'atmosfera aporten a cada objecte o fet, no segons la figuració educada que ens diu que tenen les coses.

Abelló se sent lliure, obert, capaç de captar i retenir amb colors tot el que se li planti davant i tot allò que, de mica en mica, anirà a cercar arreu del món a través dels viatges. Una manera de sentir i fer expressionista s'unirà a aquell impressionisme lliure inicial: pintar és captar la vida, la dinàmica realitat del món, realitat que l'artista sensible ofereix amb tota la seva puresa, complexitat i emoció, com queda palès en tota l'obra que va realitzant al pas dels dies i de les seves curiositats [algunes de les quals –aquests mots en són una nota– acabaran per convertir-lo en col·leccionista de coses curioses, estranyes, insòlites i, fins i tot, de les obres d'altres col·legues artistes, que acollirà en un immens aiguabarreig heterogeni a l'entorn seu, del taller, la casa, Mollet], curiositats que el portaran a tractar tots els temes des del paisatge –el del propi indret, el meravellós Vallès– fins al d'altres indrets, on sempre sabrà trobar els colors vius, directes, impactants, que plasmarà a la tela amb suavitat o amb gruix gestual, segons sigui la impressió emocional que l'afecti.

Joan Abelló Prat
Records de pistes d'Àfrica, 1998.

D'aquesta manera la seva obra pictòrica esdevé també una gran calligrafia cromàtica. I quan, com al cas de les pintures sobre temes d'Egipte o altres indrets i ciutats, la complexitat no li ho permeten, el cromatisme es convertirà en un dibuix amb gros i espès traç negre que estructura i *pinta* com els colors mateixos i deixa, en aquells traços disposats sobre la tela, les impressions de buits i plens que l'impacte del color no hauria pogut aconseguir. Algunes vegades, tanmateix, aquella gestualitat i aquella llibertat cromàtica esdevenen paoroses complexitats de les entranyes de l'ànima, com testimonià en certes ocasions la manera de fer de Goya. Abelló també se sent a prop, o no pas distant, dels contemporanis seus Miró i Tàpies i, així, elabora algunes obres –a la manera personalitzada, tanmateix, per ell– d'aquests autors, a base de pures i complexes matèries i del collage, si s'escau.

Cert, no hi manquen els nus, que en pintarà al llarg de la seva vida i seguint els models dels més clàssics (Ticià) als més moderns (Manet), ni tampoc són absents les marines. Però el que encara és més palès a la seva obra és que quan el seu poble, la seva nació vibra, ell també hi és present. *Diada* (1977) és un esclat de gent i de banderes catalanes, tots cridaners com la pintura que ho magnifica; de tot plegat en resulta un dels seus millors cants al color.

Arnau Puig